

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L

V Ljubljani, 20. avgusta 1897.

List 33.

Nebes Kraljici.

(Po napevu G. Rihar-jevem: Zapojte jeziki. Virk.)

Oj sprejmi slavico
Marija! za god,
Ko te je Kraljico
Izvolil Gospod,
Ko vpeljal slovesno
Te danes v nebo
In s krono nebesno
Okinčal glavo.

Moj duh hrepeneči
Za tabo želi,
V ljubezni goreči
Te Mater slavi,
O kdo mi pomore
Iz zemskih nižav,
Med angeljske zборе
Ti peti pozdrav.

O miljena Mati!
Kako rad, takoj,
Povzdignil pred zlati
Prestol bi se Tvoj,
Kraljica! oprosti
Me grešnih vezi.
Da v rajski sladkosti
Bom tam kdaj — kot Ti!

Radoslav.

Marijino vnebovzetje.

V nebo ozira se oko,
V radosti, slavi gledamo Te danes,
Predraga Mati, ki zemljo
Pred mnogo že stoletji zapustila.

Spet vrnil se obletni dan,
Vesela se raduje duša naša,
Ko vidimo, da ni zaman
Trpljenje Tvoje bilo tu na zemlji.

Obdaja Te nebeški dvor,
V ljubezni čisti za Te se ogreva,
In vsak slavi Te božji stvor
Naj bo v nebesih ali zemlji širni.

Zato i jaz povzdigam glas:
„Častite vsi Kraljico milo, blago,
Da vzame enkrat k sebi vas.
In z njo Boga hvalite večno srečni.“

O G.

Dobri in slabi časopisi.

Evangelij prihodnje nedelje pripoveduje, kako je Jezus ozdravil mutastega. Sv. pismo pristavi: „In je prav govoril.“ Dandanes stavi si marsikdo nalogo, da govori ne samo jednemu ali dvema ali desetim ljudem, ampak da govori tisoč in tisoč poslušalcem: marsikdo pa mora mora celo tako govoriti, ker drugače ne more priti v dotiko z ljudmi. Ne govori pa z ustmi, marveč govori pismeno: svoje misli, katere hoče tudi drugim dati na znanje, te zapiše in tako govori po časopisih in knjigah veliki množici ljudij. Kdor bi se pa drznil trditi, da zamo-remo tudi na one, ki pišejo časopise in na časopise sploh obrniti besede evangelija: „In je prav govoril.“ ta se prav zelo moti. Kajti priznati je treba, da je mnogo časopisov, ki pišejo slabo, pohujšljivo, pregrešno, škodljivo.

Časopisi tvorijo dandanes velikansko moč in silo. Vsak dan izhajajo (vsaj večji), ljudje „cajtengam“ verjamejo, vsaj je tiskano črno na belem, tako lahko večkrat slišiš, vse to je storilo, da je časopisje nepopisno silno orožje roki onega, ki je zna sukati in vrteti. Duhovnik pridiguje in oznanuje besedo božjo le vsak teden jedenkrat, malo časa, par sto ljudem: urednik

lista pa govori ljudem vsak dan, v večjih mestih celo po večkrat, govori množici, ki šteje na tisoče, in ljudje mu verjamejo. Koliko jih je, ki ne gredo v cerkev k pridigi, ki dvomijo o tem, kar so slišali iz ust duhovnikovih, a ravno ti slastno in hlastno požirajo besede, tiskane v časopisih, pa če so še tako neverojetne, umazane, lažnjive, opravljive, brezverske. Prav je imel zato neki duhovnik, ki je dejal: „Ko bi sv. Francišek Asiški vstal od mrtvih, bi ne pridigoval več, marveč pisal bi časopise.“ Znano je tudi, kako je sedaj vladajoči papež Leon XIII. nekemu redovniku naročal, naj pridno piše v časopise, češ, da mnogi ne gredo v cerkev, ki še vendar bero dobre časopise, in tako se jih kaj dobrega prime. Nepopisna je torej korist dobrega katoliškega časopisa, tak časopis je pravi apostol, ki prihaja na vse strani, ki povsod povzdigne svoj glas za dobro stvar.“ Katoliški časopis brani sv. Očeta in njega pravice, brani sv. cerkev, razkrije vse laži in obrekovanja, katere sovražniki zoper njo izbruhavajo, zavrača podle napade umazanega, brezverskega časopisja. Zato je dolžnost vsacega katoličana, da smo hvaležni dobremu časopisju, naša dolžnost je, da jih podpiramo in sami naročamo. Če me vprašaš, dragi bralec, kateri časopisi so pri nas katoliški, prosim te, poglej vsacega in preberi ga, ali ima taka znamenja, kakor sem jih zgoraj navel o dobrem časopisju. Ako najdeš, da časopis vse drugače, popolnoma nasprotno piše, proč ž njim, vrzi ga v ogenj, bolje je, da zgori kos papirja, ko pa da bi moral ti radi njega goreti na veke v peklu. Nikar ne misli, da ti ne bo treba dajati tudi od tega odgovora, kakšne časopise si bral, podpiral, naročal, razširjal! Moči pekla, ki so se zarotile zoper cerkev božjo na zemlji, sprevidile so, kako velikanska moč da je v časopisju: zato so se da polastili satan in njegovi pomagači tudi časopisov, pa sejejo pogubno ljuliko med ljudi. To so tisti časopisi, ki širijo nevero in nenravnost, ki ne opuste nobene prilike, da ne bi dali cerkvi kake brce, ki z lažmi in obrekovanjem, katere pišejo zoper duhovnike in redovnike, skušajo podkopati vero. Ti vsi so satanovi naj iskrenejši apostoli in služabniki, ki pomagajo dragocene človeške duše pogubljevati v peklenko brezdno.

Ne bodo ušli odgovornosti vsi tisti, ki take časopise pišejo in urejujejo in sejejo med ljudstvo seme pohujšanja, kal nenravnosti, korenino brezverstva. Z polzkimi, umazanimi, nečistimi romani in povestmi, katerih mora poštenega človeka sram biti, če jih bere, spodkopujejo mladini vero, ta temelj časne in večne sreče, zato

pa vcepijo v mlada srca strup, najhujši strup, kar jih je. „Gorje človeku, kateri koga pohujša; bilo bi mu bolje, ko bi se mu obesil mlinski kamen za vrat in bi se potopil v dno morja.“

Ravno tako odgovorni so vsi oni, ki naročavajo take časopise. Tako n. pr. družinski oče, ki trpi v svoji hiši brezversk, nekatolišk časopis. Tako oče daje svojim otrokom na mizo poleg tečnega kruha in redilnih jedij tudi strupa za dušo. Zato vi vsi, ki imate družino, proč s takimi časopisi, ako nečete postati dušni morilci svojih otrok, proč ž njimi, da ne bodete sebe pogubili in svojih otrok, katere bode Bog jedenkrat tirjal iz vaših rok. Vsak tak, ki je naročen na cerkvi sovražen, brezversk list, vsak, pravim, stori trojno krivico: 1.) Katoliškim časopisom, katere je po vesti dolžan podpirati, odtegne dolžno podporo; 2.) prestopi v tabor sovražnikov cerkve in vere, s svojim denarjem podpira satanovo delo. 3.) daje otrokom, poslom in sosedom slab vzgled, jih naravnost pohujšuje. Pa recite, ali ni to grdo in krivično, svojim otrokom jemati potrebni kruh in ga dajati drugim, nepotrebim? Ali je to lepo, da kdo zapusti pravično stvar in zbeži k sovražnikom? Kdo bo postavil med druge steklenice na omari steklenico strupa? Pa ugovarja kdo: „Katoliški časopisi premalo prinašajo, premalo novic se iz njih izve.“ Dobro, če ti premalo prinašajo, podpiraj jih bolje, ker, če so katoliški časopisi slabi, so ravno zato slabi, ker imajo premalo podpore, gmotne in duševne. Pa še nekaj: Katoliški časopisi tudi tega vsega ne morejo prinašati, kar prinašajo brezverski. Seveda, ljudje ravno kaj tacega radi berejo, kar godi meseni strasti, kar služi poltnosti. Tega pa vendar ne bodete zahtevali, da bi katoliški časopis prinašal umazane, nečiste povesti, dvoumne, nesramne šale, gole in nage podobe in risarije. To bi se reklo hudiča z Belcebubom izganjati!

O da bi zamogel gluhim odpreti ušesa, da bi slišali te besede, katere mi je narekovala resnica, da bi zamogel mutastim razvezati jezik, ki je vedno zavezan, kadar se je treba potegniti za resnico in pravico, da bi potem tudi o teh veljale besede: „In prav je govoril.“

Sv. Janez Evangelist.

(Spisal Salezij.)

VII.

Ko je napočilo jutro tretjega dne po Gospodovi smrti, je prišla Marija Magdalena k grobu, in je videla, da je kamen od groba odvaljen. Teče hitro k Petru in Janezu in jima pove: „Vzeli so Gospoda iz groba in ne vem, kam so ga položili!“ Šla sta

tedaj Peter in Janez k grobu. Ljubezen do Gospoda ju je gnala, da bi čim preje vedela, kaj in kako je z vso stvarjo in zato se spustita v tek. Seveda je stareji Peter zaostal in mlajši Janez je bil prvi pri grobu. Ko pogleda vanj, vidi rjuhe ležati, a groza ga obide in ne gre v grob. Še le ko tudi Peter pride, gresta notri in vidita vse rjuhe v grobu, kar jima je bilo znamenje, da telesa Gospodovega niso ukradli. Janez je takoj spoznal in veroval, da je Jezus vstal od mrtvih, kakor je bil to večkrat napovedoval. Deviški Janez je najbolje razumel Gospoda, ker ga je najbolj ljubil.

Po vstajenju ostal je Jezus Kristus v poveličanem telesu še 40 dni na zemlji. Večkrat se je pri kazal apostelnim in jih podučeval, kako naj ponesejo luč sv. vere k pogancem in nevernikom. V tem času dobil je Janez kakor tudi drugi apostoli oblast grehe odpuščati in pridrževati, pri zadnji večerji pa je bil prejel oblast spreminjati kruh in vino v Jezusovo telo in kri, to je oblast maševati. Pred svojim vnebohodom je naročil Gospod apostelnom, naj se razidejo po celem svetu ter naj vse, ki hočejo vanj verovati in njegov nauk sprejeti, krstijo.

Ko ni bilo več Gospoda med njimi, bili so apostoli žalostni in pričakovali so sedaj sv. Duha, katerega jim je bil obljubil. Ko so binkoštni dan prejeli tudi sv. Duha, bili so popolnoma pripravljene, kakor vojak, ki gre na boj. Tri leta so se šolali pri božjem Učeniku, zdaj so pa morali sami nastopiti kot oznanjevalci nove jedino zveličavne vere.

Tako vidimo kmalu apostola Janeza pri delu, a tudi v trpljenju za Jezusov nauk. Nekega dne popoldne ob tretji uri šla sta Peter in Janez v tempelj molit. Pred vrati pa je vsak dan sedeval od rojstva hrom mož, katerega so zjutraj tje prinesli, zvečer pa zopet odnesli, da je prosil miloščine one, ki so v tempelj hodili. Tudi Petra in Janeza je prosil vbojajme. Ko ga je Peter v imenu Jezusovem ozdravil, šel je ozdravljeni za njima in hvalil Boga, ljudi pa, ki so ta čudež videli, obhajala je groza. Ko sta Peter in Janez videla veliko množico, začela sta prav ognjevito in prepričevalno oznanjevati Jezusov nauk in 5000 ljudij je tisti dan na njune besede sprejelo sv. krst. Hudobni pismarji in farizeji pa, ki so umorili Jezusa, niso mogli prenašati, da bi bil kdo oznanjeval njegov nauk in so zato Petra in Janeza vrgli v ječo. Drugi dan so ju postavili pred sodnike, ki so ju pa morali spustiti, ker niso našli nič kazni vrednega nad njima.

Po tem prvem preganjanju Janez še ni imel miru pred pismarji in farizeji, ampak sedaj se je še-le pričela dolga vrsta preganjanj. Kajti kmalu so dali judovski prvaki poloviti vse aposteljne, jih dali pretepsti ter jim zaukazali, naj molče in ne oznanujejo Jezusovega nauka, potem so jih pa izpustili. Apostoli pa so šli veseli spred sodnikov, da so bili vredni spoznani trpeti za Jezusa.

Tudi zunaj Jeruzalema so apostoli oznanjevali ta nauk in hitro se je širil. V Samariji je mnogo ljudi prejelo sv. krst in ko so apostoli to zvedeli, poslali so Petra in Janeza tja birmovat.

Leta 34. po Gospodovem rojstvu začel je Savel, poznejši apostol Pavel prav hudo preganjati kristjane, a Janez ostal je tedaj še v Jeruzalemu. Kmalu potem se je podal iz mesta in je zunaj po deželi oznanjeval sveti evangelij. Leta 42. pa na je

stalo kratko a hudo preganjanje pod kraljem Herodom Agripa, ki je bil vnuk onega Heroda, ki je bil dal otroke v Betlehemu pomoriti. V tem preganjanju je zaslužil venec mučeništva tudi Janezov brat Jakob, kateremu je dal krvoločni Herod glavo odsekati. Ko je pa leta 48. umrla tudi Mati Marija, Janezova druga mati in je bila vzeta v nebo, ni Janezu nič več dopadalo v Jeruzalemu. Udeležil se je še prvega cerkvenega zbora v Jeruzalemu leta 51., zadnjikrat na tem svetu so bili tu zbrani apostoli, potem pa so se razšli na vse strani sveta oznanjevati Jezusov nauk. Tudi Janez je sedaj zapustil Jeruzalem in je po raznih krajih pridigoval in spreobračeval ljudi k pravi veri. Da ni bilo to njegovo delovanje majhno, priča nam to, da ga apostel Pavel imenuje steber cerkve. Čez dolgo časa povrnil se je zopet v Jeruzalem, pa ker so se tu začeli že razni poboji med Rimljani in Judi ter tudi med Judi samimi, videl je, da mu tu ne bo mogoče vspešno delovati za Gospoda, sklenil je zapustiti Jeruzalem in se podati v Malo Azijo, kamor je bil že prej na svojih potovanjih prišel. Poslovil se je od svetih krajev, koder je Jezus delal, trpel in umrl, obiskal je še grob Device Marije in pa brata svojega Jakoba ter se za vedno podal iz Jeruzalema, iz obljubljenega dežele. Nekako med letom 68. in 70. prišel je v Efez ter si je tu postavil svoj škofovski sedež ter je od tod pasel čredo vernikov po celi Mali Aziji. Oglejmo si nekoliko delovanje Janezovo v tem mestu, njegovo trpljenje, preganjanje in pa njegovo blaženo smrt.

VIII.

Efez je bilo v tistih časih prav veliko mesto ob morju na zapadni strani Male Azije. Bilo je veliko trgovišče, a tudi pravo gnjezdo malikovanja in vražarstva. Mnogo Judov se je tu nasejlo iz kupčijskih ozirov. Sv. Pavel je v tem mestu krščanstvo utrdil in precej prebivalcev pridobil za Jezusov nauk. Kakor on tako je moral tudi Janez i od Judov i od paganov mnogo pretrpeti, kajti prvi so se trdovratno ustavljali Jezusovemu nauku, pagani pa so pregrdo živeli, da bi bili imeli dopadajenje nad tem naukom. Tako je bilo Janezovo stanje v Efezu, ki dandanes leži ves v razvalinah.

V tem času pa so nastale že med kristjani samimi krive vere, ki so mnogo škodile razvoju krščanstva. Tako je ob Janezovem času živel v Efezu neki Cerint, ki je učil, da ni Bog sveta ustvaril, ampak neki angelj, dalje, da Jezus ni Bog, temveč samo človek, kakor mi. Seveda je Janeza hudo bolelo, da se je njegovemu Učeniku delala taka nečast in upiral se je na vso moč zopet to krivo vero. Kako hud da je bil Janez na Cerinta, kaže nam tale dogodek.

Janez šel je nekega dne v kopališče, da bi se tam z hladilno kopeljo okrepčal. Kar zagleda v istem poslopju tudi krivoverca Cerinta. Brž popusti kopelj in hiti ven rekoč: „Bežimo, bežimo, lahko se zruši kopališče, ker je Cerint, sovražnik resnice, v njem.“ Tako je očitno pokazal, da zametuje njegovo krivo vero in ne mara z njim pod jedno streho biti.

Nekoč hotel je paganski duhovnik Aristomed Janeza umoriti in se iz krščanstva ponorčevati. Ponudil mu je namreč kupo vina, v katerem je bil strup namešan, rekoč: „Ako popiješ to vino in ti ne

bode škodovalo, hočem verovati v Kristusa." Janez pa stori nad vinom sveti križ, izpije, pa strup mu nič ne škoduje. Ali se je Aristomed res spreobrnil ali ne, tega zgodba ne pove, a toliko je gotovo, da je Janez z znamenjem svetega križa vzel strupu moč. V spomin na ta dogodek duhovniki blagoslovljajo v praznik tega svetnika (25. decembra) vino, ki se imenuje šentjanževce.

V Rimu je tedaj vladal od leta 81. do 96. po Kr. cesar Domicijan, ošaben in krvoločan trinog. Ta je ponovil ukaze svojih prednikov, s katerimi je bilo kristjanom na voljo dano ali zatajiti svojo vero ali pa umreti najgrozovitejše smrti. Velika večina kristjanov šla je z veseljem v smrt za Gospoda. Tudi Efez je videl teči kri mučenikov, ki so padli pod mečem in sekiro. Mestni glavar ukaže apostola Janeza pripeljati pred se, ker so mu pagani povedali, da je ta mož jeden najimenitnejših apostolov. Ko mu veli, naj daruje bogovom ali pa mora umreti, se Janez ni kar nič pomišljal, ampak z veseljem bi bil šel v smrt za ljubega Učenika, nikdar pa ga ni hotel zatajiti. Ali Gospod ga je hotel še pridržati na zemlji in zato ga glavar ni dal umoriti, marveč ga je poslal cesarju v Rim, naj ga ta sam sodi.

V Rimu tudi cesar ni mogel nič opraviti pri Janezu, in ker se je le stanovitno upiral, dal ga je razjarjeni trinog pred latinskimi vrati zunaj mesta vreči v kotel vrelega olja, da bi tako umrl grozne smrti. To se je zgodilo dne 5. maja l. 95. po Kr. Pa Janezu razbeljeno olje nič ni škodovalo, marveč še mnogo krepkejši in mlajši prišel je iz te kopeli, tako ga je varovala roka božja. Cesar pa ni hotel več nad njim poskušati moči morilnega orodja, ter ga dal odpeljati na otok Patmos.

Ta pusti, skalnati, nerodovitni otok leži v srednjem morju, je kake tri ure dolg in do 1 1/2 ure širok. Dandanes živi na tem otoku komaj 5000 ljudi, ki kaj siromašno žive. Na tem otoku naj bi bil Janez umrl pomanjkanja, tako je hotel cesar Domicijan. A ravno na tem otoku je imel Janez one nebeške prikazni, katere nam je popisal v skrivnem razodenju. Videl je vse bodoče boje pa tudi zmago svete cerkve na zemlji, videl pogin raznih kraljestev in pa druge velike skrivnosti. Še zdaj se vidi kraj, koder je Janez imel te prikazni. Visoko na gori stoji samostan, od katerega se gre kakih 30 stopnic navzdol v neko skalnato votlino, koder je apostol pisal skrivno razodenje.

(Konec nasl.)

Pogrebni govor

po rajnkem Alojziju Matiji Zorn-u, knezonadškofu goriškem,

v prvostolni cerkvi v Gorici 14. julija 1897 govoril o. Anton Pavissich. T. J. (Poslovenil č. kanonik Andrej Marušič.)

„Dar Bogu je prežaljen duh.“
(Ps. 50, 19.)

I. Ni samo žalost, da smo izgubili Očeta, Pastirja, vidnega Angelja tega mesta in naše škofije, ki nas vpričo tega trupla, spremenjenega bolj po ljutih in neizrečnih bolečinah pred smrtjo, ko po smrti sami, dela — ne vem, ali bolj neme in strmeče v togoti, ktera nas je na enkrat zadela, ali pa bolj potrte in, rekel bi, prisiljene prelomiti slovesno tihoto, da s solzami in stokanjem

tok odpremo preveliki britkosti, ki nam trga srce; — ampak bolj še ko žalost in toga, ki nas je kot neutolažene sirote zbrala okoli te rakve, žali nas globoko in nas skoraj bi rekel okamnuje prežalostni način, po katerem nam je ukraden naš prečastiljivi in preljubi nadškof Alojzij Matija Zorn. Pred tremi meseci, dasi je še živel med nami, izginil je spred nas, ker ga je nesreča, ktera ga je bila zadela, po sili in za potrebo delala vsem nevidnega. Bil je zdrav, ker mu ni nikaka organska napaka izpodkopavala življenja, in vendar ob enem tako močno bolan, da se je njegov duh zvijal in umiral v stiskah take bolezni, ktera pusti bolniku, če ga premore, človeške dostojnosti le videz in senco. Bilo se je nadejati, da se, ker so ga z vsemi znanstvenimi pomočki zdravili, in ker so osebe, katerim je bila zapupana skrb za dragoceno njegovo življenje, same sebe zatajevale, rešen k ljubezni svojih otrok povrne; ali v tem, ko ni nikdo sodil, da je nesreča tako blizu, tudi odličnjaki v znanstvu na Dunaji ne, kamor so bili spravili bolnika, da bi tam ozdravel, ali da bi se mu vsaj bolečine zljajšale, prišla je nezdoda nepričakovana, ter nam vzela Pastirja, zapustila nas sirote brez Očeta, iztrgala ga nam, rekel bi, iz srca; pahnila nas v žalost tem globokejo in neutolaženo, čim dalje smo bili od tega, da bi se bili bali take bližnje nesreče. Kruta in grenka je vsaka velika nesreča, kako kruta in britka še-le, kedar prde na enkrat in nepričakovana presunit srce, ki se zanaša, da je nesreča še daleč. Zatorej je Gorica z zgovornejšim molkom, ko bi bilo kakoršno koli tarnanje, zaslislala poročilo o smrti svojega nadškofa, in tudi danes ga spremlja in stoji okoli trupla s tisto nemo osupnenostjo, ki je današnji mrtvaški slavnosti najlepši kinč in naj slovesnejše spričevalo sočutja do častitljivega mrliča. Prav tako je, kakor kedar sirote strmo gledajo — neme in nepremakljive — zadnji val, kateri se truden in ginjajoč razbija ob bregu, od ktereга so videli ravno kar vskipevati viharo valovje, ki jim je požrlo očeta, in ne morejo vrjeti, da je tisto morje, zdaj tako krotko, bilo pred kratkim besno in kruto-nemilo. Tako po požaru, ki je vse vpepelil; po streli, ki je vse podrla in pobila; po potresu, ki je vse posul, zrejo dotičniki ostanke in razvaline in izražajo molče svojo žalost. V veliki občni žalosti, v kateri tičiš, velikodušna in nesrečna Gorica, je pač potrebno, da vsaj en glas molk prelomi in se loti spominjati se prečastitega svojega nadškofa, da raztolmači tvoje bolečine. To žalostno-ljubezljivo opravilo je naročeno meni, in, da bom te naloge manj nevreden, hočem stisniti vso pohvalo nepozabnega našega Pastirja v en sam pojem, v eno samo besedo, ktera pa obsega, pojasnuje in slika celo življenje in smrt njegovo. Spremljajte me tedaj, kakor dobri otroci, kateri izkazujejo očetu zadnjo ljubav in vdanost, med tem ko bodem omenjal tiste značilne črtice, po katerih je Alojzij Matija Zorn, nedolžna žrtev svoje vesti, sočasnikom in potomcem zapustil čisto in častito ime, čegar spomin bodo vsikdar blagoslovljali. Ogledujmo in premišljujmo dobro ves posebni značaj ljubljenega našega Pastirja in s tem storimo ne le svojo dolžnost glede ljubezni in hvaležnosti do dragega ranjcega, temuč iz mrzlih in nemih ustnic tega trupla, ktero se le kar za vselej v temno grobnico pogrezne, izide zadnja oče-

tova beseda, vabeča sinove, da naj njegove zglede posnemajo s tem, da mu podarijo ne le prazne solze, ampak nepreklicljiv sklep, da bodo v prežaljeni duši vse radi trpeli, da bo le vseč Bogu dar vesti, pod katero hočejo raji obnemoči, kot da bi jo izdali. „Dar Bogu je prežaljen duh.“

II. „Žrtev“ v pravem pomenu je živa stvar, ki se podari božanstvu, v priličnem pomenu pa vsaka blaga in velika duša, ktera se posveti trpljenju in, če treba, tudi v smrt gre v kak čudovit namen. V prvem pomenu bilo je žrtev, darilnih živalij in žgalnih daril vselej in pri vseh narodih kot bistven del bogočastja; pa tudi velikosrčnih, velikodušnih oseb, zmožnih žrtvovati se za kak viši uzor, se ni manjkalo nikoli. Res je, da se beseda žrtev in pojem, ki ga izrazuje, dandanašnji mnogotero zlorabi, ker se večkrat oskruni s tem, da se nje pomen sprevača v plajšč podlim in nesramnim strastem, ali to še le potrjuje njeno odličnost, kakor se nedosežna krasota solnca, zvezd, neba, ali lepota angeljev povekšuje, če se tem stvarjem primerja minljiva lepota kakega zemeljskega „malika“. Zastonj se torej imenuje žrtev malodušni plašljivec, kateri se kot deležnik sramotnih pregreh, odpove življenju, da uide pravični kazni zasluženi po svojih hudobijah; zastonj nesrečnež, kateri, držeč se glede časti krivega načela, sili svojega nasprotnika meriti se z njim v smrtni nevarnosti, da se umaže v tuji krvi, ali pa s svojo oblit pade; zastonj goljuf, ki, potem ko si je prizadeval pridobiti časti, slasti in bogastvo bivšim drugim podnožje, obnemo ves obupan, pa ne da bi bil dosegel namena svojih izdajstev. Nasprotno pa, kdo ne občuduje žene, ktera kot žrtev materine ljubezni, živi le za to, da z rodovitnimi solzami in britkostmi prerodi za večno življenje dražega spasenca, ki ga je rodila za ta svet, in, kar da se je preroda razveselila, umrje zmagonosno, kakor na pr. Monika, ko je bila spreobrnila svojega Avgušтина? Kdo ne bo ploskal tistemu pobožnemu Indijanu, ki se je peljal 15.000 milj daleč po morji poljubiti tla, kjer se je rodil sv. Frančišek Ksav., in se je vrnil domu, pa ne da bi bil ogledal Evropo, in sicer samo zato ne, ker je bil Frančišek kot žrtev apostoljstva za vero pridobil nekako cel drugi svet? Kdo ni spoštovanja prešinjen vpricho devica, ktera kot žrtev krščanske ljubezni postane levinja, ko zre v smrti strašni obraz, kakor nuna sestra Jedert, naj novejša Samarijanka gobovih bolnikov?

(Dalje sledi.)

Ozir po slovenski domovini.

Sv. Višarije.

„V višavah kraljuješ
Kraljica sveta!“
J. Marešič.

(Dalje.)

Kdaj je dobila sv. Višarska cerkev prve orglje, ni znano. Gotovo pred zelo davnim časom. L. 1863. pa je postavil dobro in častno-znani Jožef Grafenauer, izdelovatelj orgelj v Brdski fari pri Šmohoru v Ziljskeji dolini, nove orglje, katere imajo sicer le 6 spremenov, ki že posamni jako prijetno pojo; — ker pa ima „principal“ t. j. sprednji spremen 8, visokosti, vse orglje skupaj tako zelo krepko donijo, da bi vsakdo, prisojal večje število spremenov. Kar veselje jih je slišati. Vkljub temu so orglje same na

sebi stale le 600 gld., za vožnjo iz Brda do podnožja gore, za prenašanje na sv. Višarije in za postavljanje pa se je plačalo 183 gld. 70. kr., tako da je ves strošek znašal 783 gld. 70. kr. (Ko bi danes hoteli postaviti na sv. Višarije zopet take nove orglje, bi dotični gospodje že zvedeli, po čim bi bile.)

Prejšnje stare orglje iz sv. Višarij so prenesli v podružno cerkev sv. Doroteje v Žabnice, da ondi po potrebi pomagajo zviševati Božjo čast.

Zvonove ima sv. Višarska cerkev tri, ki dobro in ubrano pojo. Veliki je težak 22 starih centov, in ima, če prav sodim, glas Es. Vliil ga je l. 1771. zvonar Andrej Simon Röder v Beljaku. Na čelu nosi latinski napis: „Nos cum prole pia benedicat Virgo Maria,“ kar se po naše n. pr. reče: „S svojim preblaženim Detetom vred blagoslovi nas, Devica Marija!“ Kako so spravljali zvon tolike teže na visoko in strmo goro, in koliko je to prizadajalo stroškov, ni ostalo menda nikjer zapisano; vsaj omenja se ne nikjer nič o tem. Do l. 1834. je imela cerkev menda le dva zvona. Tistega leta se je manjši ubil, prepe-ljan bil v Celovec, kjer je zvonar Matija Gollner vliil iz jednega dva manjša. Napis na njih glasi se v nemščini: „Matija Gollner vliil me je v Celovcu leta 1835.“ (Prepeljevanje teh zvonov, težkih okol 21 starih centov, je stalo od Žabnic do sv. Višarij 195 gld. 14 kr. starega denarja.) Da bi se vravnal pot, morale so se na nekaterih mestih streljati skale, spravljati se v kraj kamnje in odkidavati sneg. Delo je imelo pri tem 60 možakov, za vprego se je potrebovalo 4 pare volov. V 4 urah sta bila zvonova iz ravnine vrh gore. To se za strme gorske razmere sme reči, da zelo hitro. — Naj bi doneli iz sv. Višarskih zvonikovih lin vedno le v čast Božjo in Marijino, ljudem pa vedno le na veselje, in nikdar ne v žalost!

XI. Red božje službe na Sv. Višarijah.

Za čas Božjega pota na sv. Višarijah, t. j. od Vnebohoda Kristusovega do Rožnovenske nedelje so nastavljeni ondi vkljub temu, da je, žal, v Krški škofiji še dokaj večje pomanjkanje duhovščine, kakor po drugih sosednih škofijah, vendar redno 3 ali 4 čč. gg. duhovniki, ki so vedno pripravljene romarjem biti v dušnih potrebah na pomoč. Včasih se o delavnikih zvečer, ko je bilo malo romarjev, navadno ni spovedovalo, zdaj se to zgodi, ako kdo to pobožnost že zvečer opraviti želi. Proti Ave Mariji pa so vsaki večer slovesne večernice. V jutro se prične po potrebi, ako je namreč več ali manj romarjev zbranih, spovedovanje med 5. in 6. uro. Okol 6. ure, — včasih, zlasti če so med romarji tudi čč. gg. duhovniki, še poprej, se začnejo opravljati sv. maše. Se ve da vsak, zlasti ptuji g. duhovnik želi maševati na milostnem, t. j. na velikem altarju. Le če pride toliko gg. duhovnikov, da se ne zamorejo lahko zvrstiti, nekateri mašujejo tudi na stranskem altarju Marije pomočnice. (To je pa vendar le redko kedaj.) Sv. maše se opravljajo po željah romarjev ali tihe, ali z blagoslovom, ali slovesne (pete z blagoslovom), in na zahtevanje tudi mrtvaško slovesne, ako se sploh v črnej barvi maševati sme vsled cerkvenih določil. Po vsaki sv. maši se opravljajo tudi še posebne prošnje molitve po željah in namenih romarjev. Mašnik stojijo sredi altarja, romarji pa narekujejo

ministrantu namene, za katere naj gospod duhoven molijo. Za to duhovno ljubav se daje mala prostovoljna denarna nagrada. Pri večini sv. maši se moli slovenski, vsaj po eni sv. maši tudi nemški. Po zadnji sv. maši se navadno blagoslovijo spred altarja tudi spominska darilica (po nekaterih krajih jim pravijo „odpustki“), katere romarji po štacunah blizu cerkve za svoje znance in prijatelje doma nakupijo. (V tem svet naše čase res zelo napreduje. Dobiti so na prodaj raznovrstne, vmes sprelepe in dragocene stvari.)

Prejšna leta, (vendar je že precej dolgo od tega), ko so bili na sv. Višarjih stalno za čas romanja po štirji čč. gg. duhovniki, je bila ena sv. maša še poznej, — mislim da ob 10. uri. To se je zgodilo menda največ zarad takih romarjev, ki so še le o jutrih prihajali na goro, da so lahko opravili še popolnoma svojo pobožnost. Ker je pa takih vendar le malo, se je ta navada menda tudi opustila. Saj so ljudje, ki pridejo navadno iz daljave, počitka tudi potrebni, in se toraj radi, kolikor je le najdalj mogoče, pcmudijo na ljubkih sv. Višarjih.

Sv. Višarska cerkev stoji romarjem vedno odprta po dnevi in po noči, ter baje vsaki čas leta. Se ve, da o hudi zimi ni nikmur moč priti na tako visoko goro; — o talih zimah pa, t. j. kadar ni snega, je bila pa včasih že tudi v Božiču sv. maša na sv. Višarjih. Ako je spomlad ali pa jesen lepa, pridejo posamezni romarji tudi še takrat Marijo častit na njeni visoki dom. O takih časih opravljajo pač svoje pobožnosti tako, kakor jim narekuje to njihovo bogoljubno srce. Tudi za telesno okrepčanje si morajo prinesiti taki obiskovalci potrebni živež sami s saboj.

Naj pri tem odstavku omenjam še ostalih poslopij na sv. Višarjih. Prvo, ko se pride po stopnicah od cerkve dol, je duhovska hiša ali farovž. Tu bivaje stalno na sv. Višarjih za dušne potrebe nastavljeni čč. gg. duhovniki-romarji v zato prirejanih sobicah. Drugo poslopje je krčma, ki ima pri tleh gostilni sobi, eno za priproste ljudi, eno za gospodo. Postreže se vsakemu rado, dobro in tudi ne po pretirani ceni glede na to, da se jedila in pijače morajo z veliko težavo prinašati iz globoke doline na visoko in strmo goro. V nadstropju te hiše so sobe za bolj odlične romarje. V tretjem poslopju je pri tleh kuhinja za take romarje ki si sami hočejo kuhati, v nadstropju in v četrtem poslopju so prostori za prenočevanje. Zadnji (četrta) hiši so dali l. 1859. tedajni preč. g. dekan † Franc Kulnik prizidati nadstropje, da bi se tem več romarjem s prenočiščem zamoglo postreči

K sklepu naj še omenim nekega pokorila, katero si posamezni romarji, grede na sv. Višarje, sami prostovoljno nakladajo. Dasi je hoja na goro vsled hude strmine zelo težavna in utrudljiva, si vendar zadevajo raz píl, ki so zložene na nekaterih mestih ob potu, težka lesena polena in jih nesejo v neposredno bližavo cerkve. Ta drva se rabijo na sv. Višarjih za kurjavo. (Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Od Gorenjske strani. (Oprto pismo do tistih naših preč. gg. rojakov-misijonarjev v Ameriki, ki so

najbliže grobu preslavnega rajnega škofa Friderika Barage.)

Pisec teh vrstic je bil, — sam ne ve zakaj in se tudi noče hvaliti s tem, — že od otročjih let velik spoštovalec rajnega našega rojaka, preslavnega misijonarja in poznejšega mil. gosp. škofa Friderika Barage. Spominja se, kako je rad poslušal, ko so se ljudje veselo pomenkovali o prvi izdaji njegove molitvene knjige: „Dušna paša;“ — ko so pripovedovali o njegovem odhodu v Ameriko; — pozneje o njegovem prvem prihodu na Kranjsko, in kako so se srečni šteli oni stanovniki v Ljubljani, ki so zamogli slišati katero njegovih tedajnih pridig. Ko sem se poznej privadil nemščine, sem zelo rad prebiral poročila slavne Leopoldove družbe na Dunaji, ki ima preblagi namen, podpirati katoliške misijone, in med drugim bili so večkrat brati tudi dopisi misijonarja Friderika Barage. Ko je bil l. 1854 prišel preslavni naš rojak kot škof v svojo domovino, sem bil pa celo še tako srečen, da nisem preslavnega gospoda in rojaka le videl in bil pri njegovi sv. maši, ampak celo govoriti sem imel srečo in priliko z njim. Nikdar ne pozabim jutra 22. marcija 1864. Ljubljancani so dobro vedeli, kedaj ima mil. g. škof Baraga navado maševati. Ko pridem o tisti uri v Šenklavž, najdel sem cerkev skoraj natlačeno polno. Maševal je pri altarju sv. Dizmasa, — nasproti altarju presv. Rešnjega Telesa. Poleg ceremonarija so mu stregli, — mislim da se prav spominjam — štirji gg. bogoslovci v roketih. Vsi v cerkvi navzoči so se z nekako vidno vneto vdeleževali sv. maše. In prizor po sv. maši! — ta mi je še zdaj živo pred očmi, in nikdar ga ne pozabim. Ljudstva je stalo pred škofijo in prav blizu mestne hiše, kjer je mil. g. škof stanoval (v gostilni „pri divjem možu“), natlačeno polno. Ko stopi mil. g. škof Friderik v spremstvu preč. † kanonika J. Novak-a iz zakristije, poklekne hipoma, kakor na višje povelje vse zbrano ljudstvo na tla, da bi sprejelo nadpastirski blagoslov. Vse je kakor okamnelo klečalo, mil. g. škof pa je šel polagoma, od imenovanega gosp. kanonika spremljan po sredi ljudstva, v levi roki držaje klubuk, z desnico pa delivši apostolski blagoslov. In to je trajalo tako dolgo, dokler nista odšla gospoda v Baragovo stanovanje. Tisti svečani prizor mi pride še zdaj velikokrat v spomin. Nisem pa še vsega povedal. Ker se mi je od dobro podučene strani reklo, da ni težavno priti k mil. g. škofu Baragu, poskusil sem tudi jaz svojo srečo. Z izgovorom, da mi prinesem mali milodar za njegove misijonske potrebe, sem stopil pred mil. g. škofa. Prav prijazno in ljubezno me je sprejel, z veliko hvaležnostjo vzel ponudeni milodar, govoril pa je slovenski tako gladko, kakor bi ne bil še nikdar zapustil svoje domovine. Zelo ga je zanimalo, ko sem mu povedal, da sem doma iz kraja, kjer v Bogu počiva njegovi nekdanji metliški kaplan-tovariš, † č. g. Andrej Čebašek (gl. šematizem ljublj. škofije l. 1830. str. 30.) Pri odhodu mi je premilostni podelil poleg blagoslova mično podobico „Marije pomagaj“ s tiskanim opominom in molitvico na zadnji strani, ter lastnoročnim podpisom. Kot drago svetinjo shranjujem to podobico še zdaj, čez 43 let. —

Zdaj pa me utegne kdo vprašati: v kateri zvezi pa so predstoječe vrstice prav za prav z navedenim naslovom? Na to naj bo odgovorjeno:

V 6. zvezku „Veneca“ smo brali na str. 86. zapisano o mrtvem truplu rajn. mil. g. škofa Barage: „Črez nekaj let so našli njegovo truplo nestrohnelo. Cerkev, v kateri je bil pokopan, je pozneje pogorela; in ko so po požaru pogledali v rakev, bil je v nji sam pepel. Morda je truplo zgorelo.“ In o tem bi rad povprašal preč. naše gg. rojake-misijonarje, ki so blizu ondi, kjer počiva ta blaženi pepel: ali bi ne bilo morda z dovoljenjem cerkvenih višjih mogoče, nekoliko tistega pridobiti, ter varno shranjenega pripeljati na Kranjsko v Dobrniško farno cerkev, kjer je bil rajni škof Friderik Baraga krščen. in kjer so mu postavili letos grobni spomenik! — To je sprožena misel; — se pa li da tudi izpeljati, in se bo kedaj uresničila, o tem, se ve, imajo določilno besedo drugi. Vsekako pa ostane eno res: Ako bi se shranjeval del pepela Baragovih telesnih ostankov v Dobrničah, marsikdo izmed slovenskega naroda bi priromal tja, da se priporoči slovečega našega rojaka priprošnji pri Bogu!

L—k.

Razgled po svetu.

Angleško. (Misijoni po ulicah.) Na nenavaden način se obhajajo v Londonu misijoni. Pogosto se najame v najbolj obljudenih delih mesta kaka velika dvorana, da se ondi oznanjuje v nedeljah beseda božja. Tako so očetje jezuitje najeli veliko dvorano, kjer se med tednom poučuje risanje, a v nedeljo se obesi na steno slika, ki nam predstavlja, kako snemajo Jezusa s križa; miza pa služi za oltar. Poslušalcev je bilo nenavadno veliko, največ protestantov, med njimi celo več anglikanskih duhovnikov, ki so želeli slišati slovečega govornika. Jezuit P. Smith stopi v dvorano in ogovori vsakega s prijazno besedo. Na to se obleče v mašna oblačila in jame pridigovati. Večina ga pazno posluša, dela si opazke in ugovore, da bi jih po končanem opravilu izročili pridigarju. Vspeh tega misijona je bil velik; spreobrnilo se je več anglikanskih duhovnikov in v tem delu mesta je število katoličanov tako narastlo, da je bilo vstanoviti novo faro. — Zadnji čas pa je neki drug tak misijon dobro uspel. P. Amigo bi imel pridigovati, a ni bilo nobenega poslušalca, zato se odloči, da gre na ulico in ondi oznanjuje brezbožnemu svetu sv. evangelij. In res gre proti večeru na ulico s križem v roki; vstavi se na več krajih in govori množici, ki se je zbirala krog njega. Drugi dan ga pride poslušat že precejšno število ljudij, ki se hočejo poučiti o resnicah krščanske vere. Čez nekaj dnij pa že napravi procesijo, ki je šla moleč sv. rožni venec po najrevnejših londonskih ulicah. Vedno več ljudij se je pridruževalo procesiji. V nekej ulici, kjer je bilo prav veliko ljudij zbranih, se ustavi P. Amigo ter jim jame razlagati resnice krščanske vere. Ta čuden misijon je trajal 14 dnij. Zaključil se je v cerkvi v navzočnosti kardinala-nadžkofa samega; pri sklepu je bilo več kot 2000 ljudij. — To, kar se je godilo pred več kot 18. stol. v Galileji, kjer se učil sam naš božji Zveličar, primerilo se je sedaj v središču največjega mesta na svetu. Očividno spremlja blagoslov božji delo in trud gorečih misijonarjev, ki se popolnoma žrtvujejo za dušni blagor zgubljenih svojih sobratov.

„Vrhbosna.“

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (avgust) 1897.
(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Apostoljstvo vzgleda.

b) Posebni nameni:

21.) **Sv. Ivana Frančiška pl. Chantal** Da se pobožnost k Jezusovemu srcu bolj širi. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Red obiskovanja.

22.) **Sv. Joahim.** Sv. Oče. Krščansko prenovljenje družin. Mirno prenašanje težav starosti.

23.) **Sv. Filip Benicij.** Italija spodkopana od raznih ločin. Da se odvrne škoda občevarja s tujci. Romarji.

24.) **Sv. Jernej.** Škofje. Ogrsko in Češko. S skrbmi preobloženi župniki. Sreča vsakdanje sv. maše.

25.) **Sv. Ludovik (kralj).** Katoliške vladarske hiše. Jedinost francoskih katoličanov. Boj proti prostozidarstvu

26.) **Sv. Cečirin.** Spreobrnjenje Afrike. Omejitev in zmanjšanje slavnostij. Uredniki.

27. **Sv. Jožef Kalauški.** Izborni duhovniki in redovniki. Podjetja, ki so namenjena za rešitev delavske mladine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Priporoča se neka oseba, ki je v hudih dušnih zadregah in bojih. Prosi, ako je volja Božja, za oprostenje teh hudih skušnjav in za stanovitnost v dobrem. — Sestra priporoča svojega izgubljenega brata, da bi se spreobrnil in bi mu Bog zopet prižgal luč dejanske prave vere.

Listek za raznoterosti.

Grozovit potres obiskal je pokrajino Asam v Aziji. Človeka kar groza obhaja, ko bere poročilo o tem silovitem gibanju zemlje, ki je trajalo po več minut vkup. Zemlja se pa tudi ni tako kmalu umirila, marveč treslo se je 14 dni vedno po malem. Več mest je popolnoma razrušenih, ceste, železnice in druge naprave vse zazdrte. Iz zemlje pridrla je na nekaterih krajih vrela žveplena voda, ki je osmradila okolico, drugodi pa je celo ogenj švigal iz zemlje. Več tisoč ljudij je našlo svoj grob v razvalinah. Misijonska postaja, še mlada naprava, trpela je neizrečeno. Cerkve in kapele so se podrle, Najsvetejše so morali shraniti — v hlevu! Sestre, ki pomagajo misijonarjem pri vzgoji mladine, rešile so le golo življenje in to, kar so imele na sebi. Več sirot ubile so skale, ki so se valile v dolino.

Bog čuva svoje verne. Za časa francoske revolucije je bilo mnogo brazvercev in hudobnežev, ki so pregnjali slehernega, ki je še veroval v Boga in to očitno kazal. Cerkve so pustošili in oskrunjevali in duhovnike streljali, kjerkoli so jih našli. Mnogo duhovnikov je zbežalo, drugi so se preoblekli, živeli

po gozdovih in samotnih krajih ter od tu obiskovali bolnike in jim prinašali zadnjo popotnico. Tako se je godilo tudi z župnikom Montgazon. Preoblečen je hodil po gozdu in tu maševal, zahajal je v vasi ter spovedoval in obhajal vernike. Ko je več noči prebil brez spanja, naznanili so mu vaščani, da ga zasledujejo sovražniki in se bližajo gozdu, kjer je bil on skrit. Bil je pa tako utrujen, da ni mogel bežati. Pade toraj na kolena, vzame srebrno posodo, v kateri je imel shranjeno sv. hostijo in pravi: „Moj Bog, Ti veš, da ne morem dalje. Mnogo dni sem jaz Tebe stražil in varoval, sedaj Ti mene obvaruj!“ Po končani molitvi se vleže na tla in prav mirno zaspi poln zaupanja v pomoč božjo. Divji vojaki gredo mimo njega, a ga ne zapazijo. Rešen je bil. Tako obvaruje in čuva nebeški Oče vse tiste, ki se zaupljivo obražajo do njega in ga molijo v presv. Rešnjem Telesu.

Častimo sv. Jožefa. Sledeča prigodba zgodila se je v Trstu 11. prosinca 1884. Prav blizo morja ob tržaškem zalivu stoji stara sirotišnica. Neko dekletce, še ne 9 let staro, nevarno zboli in čuti take bolečine v želodcu in prsih, da je kar besnela, okrog sebe razbijala in vsakemu obleko raztrgala, kdor se ji je približal. Duhovniku, ki ji je podelil zakrament sv. poslednjega olja, raztrgala je štolo na kosce; jezik razgrizla si je do krvi, vsled česar ji je tako zelo zatekel, da ni mogla 5 dnij ničesar vživati; zgubila je že tudi vid in sluh! zdravnik se je izrazil, da more le še nekaj ur živeti. Zato so vsi pričakovali njene smrti in vse v ta namen pripravili. Dne 11. prosinca nenadoma opazijo pri njej zopet znamenja življenja in pameti. Začela je premikati roko, kakor bi hotela pisati; prineso ji papirja in svinčnik, in otrok zapiše: „Vidim procesijo mož, kakor lepih vojakov, v rudeče oblečenih; njihov vodnik je star mož s krono in lilijo.“ Kolikorkrat so ji dali papir, vselej je isto zapisala. Nenadoma vsede se otrok na postelji in šepče: „Jožef, Jožef“. Nato poseže večkrat z roko, kakor bi od nevidne osebe prejemale kako stvar, in nese v usta. Hipoma odpre otrok oči, vidi popolnoma dobro in različno zakliče: „Zdrava sem, ozdravljena sem. Sv. Jožef je prišel k meni in mi je rekel, naj potegnem preko oči z lilijo in nekoliko od nje pojem ter na to molim. Zato bom vstala ter šla v cerkev, da se mu pri altarju zahvalim.“ — Otrok je res popolnoma zdrav, oči, ušesa, pljuča, želodec, jezik, vse je do cela zdravo; skače, je in poje na nedopovedljivo veselje cele hiše. Zdravnik, popolen brezverec, vidi otroka poskakovati, a ga ne spozna in pravi: „Je že umrlo, kam ste ga dejali?“ Ko mu dopovedo rekel je: „Nisem sicer kristjan, a sprevidim, da se je tu zgodilo nekaj nadnaravnega, kajti sicer bi bil moral otrok danes umreti; če bi se mi bilo tudi posrečilo, zoper vse pričakovanje, ohraniti ga pri življenji, bil bi svoj živ dan ostal slep, gluhonem in slaboumen.“ — Ozdravljenje je bilo prav stanovitno. Omenjamo, da v onem zavodu sv. Jožefa prav ponižno časte.

Kdor zaupa v Boga, ta se nikdar ne ogoljufa. Zima se je bližala že koncu, a vedno je pokrival še debel sneg zemljo. Nekega dne jame pihati gorki jug in napravi deževno vreme. Sneg in led se je začel topiti, gorski potoki in reke so hitro naraščale,

prestopile so svoje bregove in se razlile na vse strani in napravile veliko opustošenje.

Ob nekej mali reki v gornjej Italiji je bila revna ribiška koč. Ondi je stanoval bogaboječ ribič s svojo pobožno ženo in tremi malimi otročiči. Proti večeru nekega teh deževnih dnij je reka prav zelo narastla, toda ribič, ki je že večkrat poprej videl, kako pogosto je reka že prestopila svoje bregove in da hiši ni napravila nobene škode, priporočil se je Bogu ter se podal s svojo družino k počitku. Komaj pa preteče jedna ura, ko skoči žena s postelje in zavpije: „Zgubljeni smo; hiša je že vsa v vodi in kosi ledu jo zrušijo!“ Na njeno vpitje se vzbudi tudi ribič in ko vstane, se prepriča, da jim preti pogin. „Dobri nebeški Oče,“ moli proti nebu s povzdignjenimi rokami, „reši moje uboge, nedolžne otroke! Tukaj ljudje ne morejo več pomagati, tu jedino pomaga in nas reši jedino tvoja vsemogočnost.“ In res! Hišico je obdala krog in krog, kolikor daleč se je moglo videti v temni noči, velika voda. Voda šumi in dere, veter vleče, led se lomi in iz vasice se slišijo milo tožni glasovi zvonov, oznanujoč bližajočo se nevarnost. In v tem šumu in hrumu je zaman vsako klicanje na pomoč.

Samo jedno upanje ima še ribič in to je mal čoln, ki je bil privezan za neki kol zraven hišice. V strahu in upanju pogleda skozi okno, a čolna ni več. Odrgal ga je hudournik in odnesel s seboj.

Zalosten stopi ribič k postelji svojih otrok in pravi: „Vstanite, otroci, in molimo! Molimo, zakaj, ako nam Bog ne pomaga, smo vsi zgubljeni!“ Vsi so pokleknili na posteljo, ki je bila še suha in so molili prav srčno, pobožno in z živo vero in trdnim zaupanjem, kakor zna moliti v stiski in nadlogi samo dobro srce.

Najenkrat nastane močan sunek, hišica se strese, prednja stena se zruši in v odprtini se prikaže kljun malega čolna. Ribič hitro zagrabi za rešilni čoln in spravi vanj ženo in otroke, slednjič pa še sam skoči k njim in krepko vesla proti bregu. Kmalu dospe do kraja kjer je mogel na suho. Na bregu se je zbralo veliko ljudij in ribičevih znancev, od katerih ga jeden vpraša, videč njegov čoln: „Kje si dobil ta čoln; tvoj je bil za polovico manjši?“

Na to jim razloži ribič globoko ganjen čudežno svoje rešenje in kako je dobil ta čoln.

„Kako nenavaden slučaj!“ vsklikne nekdo. „Ne tako“, odvrne ribič, „ni nas rešil nenavaden slučaj, marveč dobri, nebeški Oče, brez katerega vednosti ne pade niti las z naše glave in ki ne zapusti onih, ki v njega zaupajo in njega ljubijo.“

Dobrotni darovi.

Za solo in kapelo solskih sester v Tomaju: Gospa Marija Schaffer 5 gld. — G. Spanger 1 gld. — G. Henrik Reggio 1 gld. — Gospa Ursula Demenia 1 gld. — G. Henrik Šonc, kapelan v Trstu 5 gld. — G. A. Pigatti 1 gld. — G. Eduard Tavčar 1 gld. — Mr. Nadškof J. G. 5 gld. — Mizar Jakob Benič 6 gld. — M. g. dr. Fr. Bauer, škof brnski, 100 gld. — G. Jon. Scaramanga 50 gld. — Alojzij Večerina, vrtnar 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Častiti gospod Fran Žvan, kapelan Grajski, 12 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana 5 gld.

Za kruhe sv. Antona: Gospa Marija Trdina 1 gld.

Za Marianhill: Več oseb 26 gld.